

Arrest

nr. 159 793 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X op 1 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 april 2015 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving van familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 9 september 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/04/2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van een familielid worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is hier niet het geval. Het kind is geboren in België en werd ten gevolge van de erkenning door een EU-onderdaan met verblijfsrecht in dezelfde verblijfstoestand geplaatst als die persoon met verblijfsrecht C., R. (...) (rr. (...)). Er kan niet gesteld worden dat de minderjarige referentiepersoon intussen het verblijfsrecht wel degelijk uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De situatie van de minderjarige is immers ongewijzigd, zij wordt nog steeds vergezeld door haar erkenner waardoor zij nog steeds houder is van het verblijfsrecht als gezinslid.

Voor zover de raad van oordeel zou zijn dat het kind wel degelijk heden houder is van het verblijfsrecht als beschikker, dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig bovenvermeld artikel wel degelijk letterlijk de voorwaarde is opgenomen dat het kind ten laste moet zijn van de aanvrager. Dit is in casu zeker niet het geval, gezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelf bestaansmiddelen verwerft. Enkele de bestaansmiddelen van C., R. (...) (...) werden voorgelegd.

Voor zover betrokkene, als EU-onderdaan, alsnog het verblijfsrecht zou wensen te ontleen aan de bestaansmiddelen van de heer Cicak overeenkomstig art. 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 dient te worden opgemerkt dat de bestaansmiddelen van mijnheer Cicak niet voldoen aan de voorwaarden opdat het gehele gezin er zijn verblijfsrecht zou kunnen aan ontleen. Mijnheer Cicak blijkt immers zelf volledig ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk gezien zijn bestaansmiddelen enkel uit gehandicaptenzorg bestaan, meerbepaald uit een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming. Beiden dienen als sociale bijstand te worden beschouwd. Overeenkomstig het aangehaalde wetsartikel is het net de bedoeling dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken opdat zou kunnen voorkomen worden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit zou hier dus geheel niet het geval zijn.

Overeenkomstig art. 40§4, tweede lid dient daarenboven wel degelijk rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de EU-onderdaan, waaronder de gezinslast. Betrokkene blijkt vergezeld te zijn van nog twee kinderen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat van het inkomen van de heer Cicak een gezin van twee volwassenen en drie kinderen kan leven. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient in een dergelijk geval ook een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Gezien mijnheer Cicak een persoon met een handicap blijkt die zijn, het gezin uit twee volwassenen en drie kinderen bestaat en de armoederisicogrens voor een koppel met twee kinderen geschat wordt rond de 2000 € (SILC-survey), is in deze een inkomen (dat niet ontsproten is aan sociale bijstand) van 2000 € het uiterste minimum alvorens het verblijfsrecht van betrokkene als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§4, eerste lid, 2° van de wet kan worden toegestaan.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de aanvragen tot verblijf van de minderjarige, deze kunnen evenmin worden toegestaan. Gezien bovenstaande opmerkingen en het feit dat hun moeder zelf het verblijfsrecht niet heeft verworven, is art. 40bis, §2, 3° niet meer van toepassing. Te meer daar het in het belang is van de minderjarigen hun moeder te vergezellen bij haar vertrek uit het Rijk.

Gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene verblijfsrecht als EU-burger zou kunnen uitoefenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, het recht van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het fair play-beginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals artikel 8 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

“De “motivering” van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van een familielid worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is hier niet het geval. Het kind is geboren in België en werd ten gevolge van de erkenning door een EU-onderdaan met verblijfsrecht in dezelfde verblijfstoestand geplaatst als die persoon met verblijfsrecht C., R. (...) (rr (...)). Er kan niet gesteld worden dat de minderjarige referentiepersoon intussen het verblijfsrecht wel degelijk uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De situatie van de minderjarige is immers ongewijzigd, zij wordt nog steeds vergezeld door haar erkenner waardoor zij nog steeds houder is van het verblijfsrecht als gezinslid.

Voor zover de raad van oordeel zou zijn dat het kind wel degelijk heden houder is van het verblijfsrecht als beschikker, dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig bovenvermeld artikel wel degelijk letterlijk de voorwaarde is opgenomen dat het kind ten laste moet zijn van de aanvrager. Dit is in casu zeker niet het geval, gezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelf bestaansmiddelen verwerft. Enkele de bestaansmiddelen van C., R. (...) ((...)) werden voorgelegd.

Voor zover betrokkene, als EU-onderdane, alsnog het verblijfsrecht zou wensen te ontfangen aan de bestaansmiddelen van de heer Cicak overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 dient te worden opgemerkt dat de bestaansmiddelen van mijnheer Cicak niet voldoen aan de voorwaarden opdat het gehele gezin er zijn verblijfsrecht zou kunnen aan ontfangen. Mijnheer Cicak blijkt immers zelf volledig ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk gezien zijn bestaansmiddelen enkel uit de gehandicaptenzorg bestaan, meerbepaald uit een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming. Beiden dienen als sociale bijstand te worden beschouwd. Overeenkomstig het aangehaalde wetsartikel is het net de bedoeling dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken opdat zou kunnen voorkomen worden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit zou hier dus geheel niet het geval zijn.

Overeenkomstig art. 40§4, tweede lid dient daarenboven wel degelijk rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de EU-onderdaan, waaronder de gezinslast. Betrokkene blijkt vergezeld te zijn van nog twee kinderen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat van het inkomen van de heer Cicak een gezin van twee volwassenen en drie kinderen kan leven. Overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid dient in een dergelijk geval ook een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Gezien mijnheer Cicak een persoon met een handicap blijkt te zijn, het gezin uit twee volwassenen en drie kinderen bestaat en de armoederisicogrens voor een koppen met twee kinderen geschat wordt rond de 2000€ (SILC-curvey), is in deze een inkomen (dat niet ontsproten is aan sociale bijstand) van 2000€ het uiterste minimum alvorens het verblijfsrecht van betrokkene als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§4, eerste lid, 2° van de wet kan worden toegestaan. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de aanvragen tot verblijf van de minderjarige, deze kunnen evenmin worden toegestaan. Gezien bovenstaande opmerkingen en het feit dat hun moeder zelf het verblijfsrecht niet heeft verworven, is art. 40bis §2, 3° niet meer van toepassing. Te meer daar het in het belang is van de minderjarigen hun moeder te vergezellen bij haar vertrek uit het Rijk.

Gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene verblijfsrecht als EU-burger zou kunnen uitoefenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*”

1.

Verzoekers hebben nooit behoorlijke gelegenheid gehad om hun zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekers werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien zij daartoe de kans zouden hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van hun aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

Verzoekers werden plots geconfronteerd met huidige negatieve beslissing zonder dat zij ooit zijn uitgenodigd om enige bijkomende toelichting of bewijzen voor te leggen indien verwerende partij van oordeel zou geweest zijn dat de bewijzen die verzoekers hadden ingediend niet volstonden of moesten worden geactualiseerd of toegelicht.

Aan verzoekers had minstens die kans moeten worden geboden.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoekers eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

2.

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 E.V.R.M.

F. N. (...) heeft reeds enkele jaren een duurzame en stabiele relatie met de heer C. R. (...), geboren te Kosice op (...), met wie zij samenwoont te (...).

Zij hebben een gemeenschappelijk kind, nl. C. S. (...), geboren te Dendermonde op (...), wonende op hetzelfde adres.

Daarnaast heeft verzoekster nog twee kinderen uit een vorige relatie, zijnde F. K. (...) en F. I. (...), bovenvermeld.

F. N. (...) en de kinderen zijn zich volop aan het integreren.

De kinderen gaan naar school en ook F. N. (...) volgt Nederlandse lessen om haar kansen op de arbeidsmarkt te verhogen.

F. N. (...) wil haar leven verderzetten met haar partner en kinderen in België.

De bestreden beslissing zou een scheiding van mevrouw F. N. (...) impliceren met haar partner C. R. (...) en hun gezamenlijk kind C. S. (...) en ook van F. K. (...) en F. I. (...) met dit halfzusje en hun stiefvader, hetgeen onmiskenbaar een inbreuk is op o.a. artikel 8 E.V.R.M.

Er kan redelijkerwijze dan ook niet worden ontkend dat verzoekers een affectieve en/of materiële band hebben met die naaste familieleden die in België verblijven en met wie zij samenwonen.

Tevens kan redelijkerwijze niet worden ontkend dat er wel degelijk sprake is van een vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

“§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” (eigen onderlijning)

Met dit familiaal aspect werd in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden en is dus in strijd met artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing is hierdoor tevens om deze reden genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoekers eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

3.

In de bestreden beslissing wordt de duurzame stabiele relatie van verzoekers met die andere familieleden in België niet betwist, doch de aanvraag wordt enkel afgewezen op basis van de financiële situatie van verzoekers en C. R. (...).

Een afwijzing mag in geen geval enkel en alleen gebaseerd zijn op de financiële situatie van verzoekers en zijn partner, zoals in casu het geval is.

Dit druist o.a. in tegen het non-discriminatiebeginsel.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoekers eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

4.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat C. R. (...) niet kan fungeren als referentiepersoon daar hij zelf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel omdat zijn bestaansmiddelen bestaan uit een inkomensvervangende en integratietegemoetkoming ingevolge zijn handicap.

In de bestreden beslissing wordt aldus gesteld dat het uitgesloten is voor mensen met een handicap om als referentiepersoon te fungeren omwille van die handicap en het feit dat ze daardoor ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dit is in strijd met o.a. het non-discriminatiebeginsel.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoekers eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

5.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de geldende regels.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Zo wordt o.a. gesteld dat het kind C. S. (...) zelf houder moet zijn van het verblijfsrecht en dit niet het geval zou zijn omdat zij zou vergezeld zijn door haar erkenner waardoor zij nog steeds houder zou zijn van het verblijfsrecht als gezinslid.

Daarnaast wordt ook gesteld dat het kind C. S. (...) ook niet zou kunnen worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

8

Door deze redenering wordt het onmogelijk gemaakt om het verblijfsrecht aan te vragen op basis van de familieband van een minderjarig kind die logischerwijze vergezeld is van een andere persoon en logischerwijze ook nog niet kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen omwille van de heersende reglementering in België aangaande tewerkstelling van minderjarigen.

Verwerende partij gaat hiermee dus een bijkomende voorwaarde stellen die nergens is vastgelegd, nl. dat de referentiepersoon meerderjarig moet zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing is hierdoor tevens duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoekers eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de redelijke termijn, het non-discriminatiebeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding.”

2.2. De bestreden beslissing heeft als grondslag artikel 40, § 4, eerste lid, 2° iuncto artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 17, 1° van de wijzigingswet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014). Artikel 40, §4, waarnaar de voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Dit zijn de voorwaarden waaraan de minderjarige moet voldoen om over een verblijfsrecht te beschikken. In casu wordt niet betwist dat de minderjarige houder is van een verblijfsrecht in het Rijk. De verwerende partij meent uit deze bepaling te kunnen afleiden dat de minderjarige zijn verblijfsrecht als houder van voldoende bestaansmiddelen moet hebben verworven. De Raad leest dit echter niet in deze bepaling. Er staat enkel dat de minderjarige voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Nergens wordt bepaald waar de bestaansmiddelen vandaan dienen te komen. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het de verzoekende partij is die het bewijs moet leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

De stelling van de verwerende partij dat het kind een verblijfsrecht zou moeten hebben aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen staat haaks op het feit dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorziet dat het minderjarig kind ten laste dient te zijn van de vader of moeder en dat het net de vader of moeder is die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

Hierbij kan ook nog worden verwezen naar de voorbereidende werken, waaruit blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd om de “les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfsituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en

9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de ratio legis nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals in casu, als het daarnaast evenzeer kan aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest *Zu en Chen*, C-200/02, 30).

Voorts stipt de Raad aan dat blijkt uit de bijlage 19ter, die de verzoekende partij bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van D.E.A. in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT